

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 869/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves, zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Ilčišinovou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 80/2014 a jeho rozsudkom z 5. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, Nacina Ves (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 80/2014 a jeho rozsudkom z 5. novembra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«1. Sťažovateľ bol na základe Uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36CbR 14/2008 zo dňa 30.03.2009 poverený súdom zvolať mimoriadne valné zhromaždenie (ďalej len „MVZ“) spoločnosti TRANSPETROL a.s., Šumavská 38, Bratislava, IČO: 31 341 977 s programom určeným v uznesení (ďalej aj „TRANSPETROL a.s.“).

2. Sťažovateľ rozoslal akcionárom pozvánky na zasadnutie MVZ obchodnej spoločnosti TRANSPETROL a.s., Šumavská 38, Bratislava, IČO: 31 341 977 na deň 29.apríla 2009 o 15.00 hod. v rekreačnom stredisku Vinné jazero - Hotel Jazero.

3. Dňa 29.apríla 2009 o 15.00 hod. sa konalo MVZ spoločnosti TRANSPETROL a.s., Šumavská 38, Bratislava, za účasti všetkých akcionárov.

4. Všetky náklady spojené skonanim MVZ spoločnosti TRANSPETROL a.s., Šumavská 38, Bratislava, znášal sťažovateľ.

5. Sťažovateľ žiadal od spoločnosti TRANSPETROL a.s. náhradu vynaložených nákladov na zabezpečenie a priebeh MVZ, spoločnosť TRANSPETROL a.s. však tieto náklady sťažovateľovi nikdy nenahradila.

6. Sťažovateľ sa preto návrhom doručeným na Okresný súd Bratislava II dňa 30.10.2009 domáhal zaplata sumy 4 290,11 Eur s prísl. titulom náhrady vynaložených nákladov na zabezpečenie a priebeh MVZ spoločnosti TRANSPETROL a.s.

7. Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 25Cb/6/2010 zo dňa 26.11.2013 návrh zamietol.

8. Sťažovateľ podal proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/6/2010 zo dňa 26.11.2013 odvolanie.

9. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 1Cob/80/2014 zo dňa 05.11.2015 rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25Cb/6/2010 zo dňa 26.11.2013, potvrdil.

10. Sťažovateľovi bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave doručený dňa 17.12.2015.»

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentovala, že napadnutým konaním a rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu princípu právnej istoty, princípu právneho štátu, princípu rovnosti účastníkov pred súdom a princípu trojdelenia moci.

4. Princíp právnej istoty mal byť podľa sťažovateľky porušený tým, že sťažovateľka na základe vykonateľného rozhodnutia súdu (uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009) zvolala mimoriadne valné zhromaždenie na 29. apríl 2009 a 23. apríla 2009 generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mimoriadne dovolanie proti uvedenému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I a súčasne navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Vzhľadom na v danom čase platnú právnu úpravu (§ 243ha ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 M Obdo 3/2009 z 27. apríla 2009 odložil vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30. marca 2009 až do rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora. Sťažovateľka je však toho názoru, že v čase rozosielania pozvánok neexistovala žiadna zákonná prekážka, pre ktorú by ich nemohla rozoslať, a 23. apríla 2009 už sťažovateľke vznikli finančné záväzky súvisiace s materiálno-technickým zabezpečením mimoriadneho valného zhromaždenia. O tom, že sa mimoriadne valné zhromaždenie 29. apríla 2009 reálne konalo, svedčí podľa sťažovateľky fakt, že sa na ňom okrem iných akcionárov zúčastnil aj právny zástupca akcionára Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky JUDr. Martin Krivák.

5. K namietanému porušeniu princípu právneho štátu malo dôjsť podľa sťažovateľky tým, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23 Cb 130/2009, v ktorom Okresný súd Bratislava II podľa sťažovateľky prekročil svoju právomoc. Okresný súd Bratislava II v danom rozsudku určil, že valné zhromaždenie uskutočnené 29. apríla 2009 v rekreačnom stredisku Vinianske jazero – Hotel Jazero nebolo mimoriadnym valným zhromaždením spoločnosti Transpetrol a. s. a všetky uznesenia prijaté na tomto zhromaždení nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti Transpetrol a. s. Podľa sťažovateľky Okresný súd Bratislava II nemal právomoc uvedeným spôsobom rozhodovať.

6. Porušenie princípu rovnosti účastníkov podľa sťažovateľky predstavuje oprávnenie generálneho prokurátora návrhom na odklad odložiť vykonateľnosť právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu bez toho, aby sa o tom druhý účastník konania zákonným spôsobom dozvedel.

7. Argumentáciou o porušení princípu trojdelenia moci sťažovateľka fakticky poukazovala na neústavnosť ustanovenia § 243ha ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

8. Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd v Bratislave v konaní vedeným pod č. k. 1Cob/80/2014 porušil základné právo spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, 072 21 Nacina Ves, IČO: 31 679 510, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Zrušuje Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/80/2014 zo dňa 05.11.2015 a vec vracia v rozsahu zrušenia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3) Spoločnosti TRADEUNION spoločnosť s ručením obmedzeným Vranov nad Topľou, Družstevná 1, 072 21 Nacina Ves, IČO: 31 679 510, priznáva náhradu trov konania v sume 303,16 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Moniky Ilčíšinovej, Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, I. ÚS 598/2013). Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

16. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

17. V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

18. Podľa § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (platného v čase rozhodovania všeobecných súdov) výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

19. Podľa § 243ha ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (platného v čase rozhodovania všeobecných súdov) ak generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie a súčasne s podaním mimoriadneho dovolania navrhne odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, odkladá sa doručením mimoriadneho dovolania dovolaciemu súdu vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

III.

20. Podstatou sťažnosti sťažovateľky je jej tvrdenie, že napadnutým konaním a rozhodnutím krajský súd porušil ňou vymenované ústavné princípy (princíp právnej istoty, princíp právneho štátu, princíp rovnosti účastníkov pred súdom a princíp trojdelenia moci), čím malo dôjsť k porušeniu jej práva na súdnu ochranu.

21. Krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 25 Cb 6/2010 z 26. novembra 2013, ktorým bola zamietnutá žaloba navrhovateľa, odôvodnil týmito dvoma argumentmi:

„... (1) V súvislosti s uplatneným nárokom je podstatná skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 10. 05. 2012, č. k. 23Cb/130/2009-571 určil, že zhromaždenie uskutočnené dňa 29. 04. 2009 v rekreačnom stredisku Vinné jazero - Hotel Jazero nebolo zasadnutím mimoriadneho valného zhromaždenia odporcu a všetky uznesenia prijaté na tomto zhromaždení nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia odporcu. (2) Odvolací súd má za to, že nárok navrhovateľa nie je opodstatnený aj z dôvodu, že generálny prokurátor SR doručil dňa 23. 04. 2009 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. 03. 2009, sp. zn. 36CbR/14/2008 a súčasne navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. V zmysle § 243ha O.s.p. teda došlo dňom 23.04.2009 zo zákona k odloženiu vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že dňom 23. 04. 2009 už nemohol navrhovateľ legitímne zvolať mimoriadne valného zhromaždenie odporcu a ani takéto zhromaždenie zrealizovať, pričom je irelevantné, kedy sa navrhovateľ o odklade vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. 03. 2009, sp. zn. 36CbR/14/2008 dozvedel...“

22. Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom spočíva rozpor napadnutého rozhodnutia s namietaným porušením označených práv sťažovateľky. Argumentácia sťažovateľky nespochybňuje napadnuté rozhodnutie, ale smeruje proti právoplatným rozhodnutiam súdov v iných konaniach (výslovne ide o rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23 Cb 130/2009 z 10. mája 2012 a nepriamo aj o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Obdo 3/2009 z 27. apríla 2009), z ktorých vychádzal krajský súd v napadnutom rozhodnutí, a taktiež proti (v čase rozhodovania všeobecných súdov) platnej právnej úprave

upravujúcej možnosti generálneho prokurátora podať mimoriadne dovolanie s odkladným účinkom proti napadnutému právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu.

23. K argumentácii sťažovateľky smerujúcej proti rozhodnutiu, na ktoré poukázal krajský súd v napadnutom rozhodnutí, ústavný súd podotýka, že podľa právneho predpisu účinného v čase rozhodovania krajského súdu (§ 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) bol krajský súd viazaný rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23 Cb 130/2009 z 10. mája 2012 a pri svojom rozhodovaní naň musel prihliadnuť. K pochybnostiam sťažovateľky o ústavnej súladnosti samotného súdneho rozhodnutia, na ktoré poukázal krajský súd, ústavný súd uvádza, že pre viazanosť ústavného súdu petitom sťažnosti nemôže rozhodovať o porušení základných práv a slobôd rozhodnutím, ktoré nebolo napadnuté predmetnou sťažnosťou.

24. V súvislosti s ostatnými námietkami sťažovateľky, ktoré smerovali proti zákonným ustanoveniam upravujúcim oprávnenie generálneho prokurátora podať mimoriadne dovolanie, a návrhom na odklad odložiť vykonateľnosť právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa sťažovateľka domáhala v rámci odôvodnenia svojej sťažnosti podanej podľa čl. 127 ústavy (pre namietané porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom) aj vyslovenia nesúlady ustanovenia § 243ha ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku s ústavou („... *Je zjavné, že ustanovenie § 243ha ods. 1 je v rozpore s ústavou a ako také, by ho mal ústavný súd SR vyhlásiť za neplatné, pretože porušuje ústavný princíp právnej istoty nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, princíp rovnosti zbraní účastníkov súdneho konania a v neposlednom rade aj princíp trojdelenia moci medzi moc zákonodarnú, výkonnú a súdnu, s priamym zásahom do nezávislosti súdnej moci...*“), nemôže ísť o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, pretože sťažovateľka ako právnická osoba nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde (porov. I. ÚS 414/2010, IV. ÚS 11/04, IV. ÚS 199/07). Rovnako ústavný súd nie je oprávnený v rámci konania o sťažnostiach

fyzických osôb a právnických osôb rozhodovať o súlade právnych predpisov [porov. čl. 127 ústavy a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde, resp. čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy a § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde].

25. Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd pri rozhodovaní o úhrade nákladov vynaložených na zabezpečenie a priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia akciovej spoločnosti zrozumiteľne, správne a v súlade s vtedy platným procesným predpisom prihliadol na právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré stanovilo, že sťažovateľkou organizované zhromaždenie v danom prípade nebolo mimoriadnym valným zhromaždením predmetnej akciovej spoločnosti. Rovnako správne krajský súd prihliadol na v čase svojho rozhodovania platné a účinné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce možnosť generálneho prokurátora podať mimoriadne dovolanie a zároveň sa domáhať odkladu vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého týmto mimoriadnym dovolaním. V zmysle uvedeného ústavný súd považoval napadnuté rozhodnutie krajského súdu a jeho odôvodnenie za dostačujúce a ústavne relevantné.

26. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd aplikoval neústavné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktoré viedli k porušeniu jej právnej istoty.

27. Ústavný súd dodáva, že v rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov, čo platí aj pre ustanovenia v čase rozhodovania všeobecných súdov platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku. V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vychádza ústavný súd z prezumpcie ústavnosti zákonov a podzákoných právnych predpisov (porov. III. ÚS 262/04). Otázka súladu sťažovateľkou označených zákonných ustanovení s ústavou by mohla byť predmetom konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy iba v prípade kvalifikovaného návrhu podaného aktívne legitimovaným subjektom. K otázke právnej istoty ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie

s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

28. V súvislosti so sťažovateľkou formulovanými námietkami ústavný súd považoval za rozhodujúce, že sťažovateľka síce v petite svojej sťažnosti uviedla konkrétny súd a konkrétne súdne rozhodnutie, ktorým malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv, no jej argumentácia v konečnom dôsledku nesmerovala proti postupu tohto konkrétneho súdu a jeho rozhodnutiu, ale proti rozhodnutiam súdov, na ktoré krajský súd v napadnutom rozhodnutí prihliadol, a tiež k návrhu na vyslovenie nesúladu konkrétneho zákonného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku s ústavou. Ústavný súd podotýka, že keďže v petite sťažnosti absentuje návrh na vyslovenie uvedeného nesúladu, formálne o ňom nerozhodoval (musel by ho odmietnuť ako podaný zjavne neoprávnenou osobou, pozn.) a považoval ho len za argumentáciu v rámci sťažnosti sťažovateľky.

29. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

30. Z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

31. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016